

godt undvære disse 60 000 Kr.: vi har stukket 38 000 Kr. til Side, pùttet dem i en Kasse. Det maa Ministeriet vel ikke vide noget om, men jeg ved ikke, om det er tilladeligt saaledes at stikke en Del Penge til Side, som man kan bruge til næste Aar. Det bliver dog en Sag mellem Ministeriet og Hedeselskabet.

Jeg maa gaa ud fra, at naar Hedeselskabet har andraget om at faa disse Penge, maa det paa det Tidspunkt, da vi havde den socialdemokratiske Regering, have ment, at man havde Brug for dem. Vi er inde i en Tid, hvor det gælder om at skaffe Arbejde til de flest mulige Mennesker indenfor Landets Grænser. Det er vist ogsaa i denne Forbindelse værd at mindes Dalgas' Ord: „Hvad udad tabtes, maa indad vindes“. Det gælder om at tage alt i Brug, hvad vi har indenfor Landets Grænser, der kan give Brød til Landets Indbyggere. Det ved den højtærede Minister, og det ved alle, navnlig de, der er kendt med de vest- og midtjydske Forhold, at paa de magre Hedejorder kan man ikke udnytte Jorden og faa noget virkeligt Udbytte ud af den, uden at der foretages Læplantning og Mergling. Læplantning er noget af det allermost nødvendige, for at man overhovedet kan dyrke disse Jorder med Udbytte; ellers ødelægges den haarde Vestenvind Sæden om Foraaret og Kornet, naar det senere er kommet op.

Jeg har tidligere omtalt Betydningen af Læplantning og skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men alle, der har færdedes paa disse Egne, vil have set, at hvor Læplantningerne er vokset tilstrækkeligt op, kan der selv paa forholdsvist magre Egne vokse godt Græs og Korn, medens det hele paa de magre ganske tilsvarende Egne, hvor der ikke er foretaget saadan Læplantning, staar og visner, ryger væk og bliver til ingen Verdens Ting. Jeg maa derfor meget beklage, at den højtærede Minister ogsaa nu som i 1923 har ført den haarde Haand hen over Hegn- og Læplantningen. Han er jo selv flyttet over, om jeg saa maa sige, paa de federe Græsgange, men derfor bør han ikke glemme disse Egne derovre.

Jeg forstaar meget vel, at det ærede Medlem Hr. Vejen beklagede, at der ikke blev taget tilstrækkeligt Hensyn til disse Egne, men derimod forstod jeg mindre vel, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard kunde staa op og sige: Det gør ingenting, vi kan godt undvære de 60 000 Kr. i Aar. Da jeg saa, det ærede Medlem var tegnet som Taler, troede jeg, han vilde tage Ordet for at beklage, at man havde skaaret saa stærkt ned her; men i Stedet synes han at have

taget Ordet for at dække det ærede Medlem Hr. Rode, der i Finansudvalget var gaaet med til denne Nedskæring som til saa mange andre haardhændede Nedskæringer.

Der er et andet Nedskæringsforslag, som jeg ogsaa vil udtale min Beklagelse over, nemlig Nedskæringen af den Sum, der ved Lov er stillet til Raadighed for Afvandingen af Marsken ved Tønder. Det er et overordentlig vigtigt Stykke Arbejde, der foretages her. De, der har været der i Efteraarstiden eller i Foraarsstiden, vil ved Selysyn have overbevist sig om, hvor vigtigt dette Afvandingsarbejde er. De vil have set, hvis de var der i Efteraarstider, at Engene er oversvømmede, og at de, der har Marker der, ofte ikke er i Stand til at faa jberget de Afrøder, som de har staaende paa Marken, fordi de staar under Vand; og ved Foraarsstid vil de have set, at Folkene ikke kan komme paa deres Marker, fordi der staar Vand over dem til langt hen paa Foraaret. De faar saaet for sent og faar høstet for sent og faar derfor et alt for lille Udbytte af de ellers fede og gode Marskenge.

Der har været nedsat en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Under Finanslovsbehandlingen i 1923 rejste jeg Spørgsmaalet og henstillede til den højtærede Landbrugsminister, at man hurtigst muligt fra Regeringens Side fremkom med Forslag. Der fremkom ogsaa et Forslag fra den daværende Regerings Side, men det kom saa sent, at det ikke naaede at blive gennemført. Derefter fremsattes Forslaget paa ny af den socialdemokratiske Regering, og da lykkedes det at faa det gennemført.

Men et saadant Arbejde bør ikke gaa alt for langsomt. Det er jo en kendt Sag, at man fra tysk Side, og navnlig fra deres, der vil Danskheden til Livs dernede, er tilbøjelig til at gøre gældende, at naar Danskerne skal udføre noget Arbejde, saa gaar der alt for lang Tid hen, fra man har paabegyndt Arbejdet, til man bliver færdig med det. Og det er der noget om. Jeg synes ikke, man skulde styrke disse Røster ved at trække et Arbejde som det, her er Tale om, i Langdrag. I Stedet for skulde man søge at fremme det, og det er der saa meget mere Grund til, som der er meget stor Arbejdsløshed i de sønderjydske Landsdele. Der er kommet Henvendelse paa Henvendelse dernedefra til Rigsdagen med Anmodning om at søge at faa sat offentlige Arbejder i Gang og faa de offentlige Arbejder, der er under Udførelse, fremmet saa meget som muligt. Naar der er saa stor en Arbejdsløshed dernede og dermed ogsaa